

Розділ перший

*Wir lassen nie vom Suchen ab,
und doch, am Ende allen unseren Suchens,
sind wir am Ausgangspunkt zuruck
und werden diessen Ort zum ersten Mal erfassen.*

T.S. Eliot

ГВИНТОВІ СХОДИ

На прикордонній станції, де колія переходила у вузьку і поїзд стояв мало не дві години, змінюючи колеса, я вийшов, щоби купити в місті зубрівки і, може, з'їсти у в'єтнамців твердого рису з овочами.

(Зміна коліс була, звичайно ж, компромісом. Адже звуження колії передбачало й загальне зменшення масштабу: компактність – одна із традиційних вартостей Старого Світу. Однак що можна було вдіяти з нашим Східним Експресом? Ото лишень хіба й поміняти колеса, всю решту розмірів пропускаючи контрабандно.)

Місто виглядало дуже дивно, ніби після бомбардування. Властиво, то були самі руїни, але не звичайні, присипані попелом, уламками й воєнним сміттям руїни, а руїни плекані, доглянуті, свіжопомальовані в яскраві ярмаркові кольори. Кожен дріт арматури, що стирчав зі стіни, немов би виконував своє функціональне призначення, кожен фрагмент стіни ніс певне естетичне навантаження (ну бо не конструктивне ж!), кожна цеглина, здається, мала своє чітко вираховане місце. Може, це був задум крейзанутого архітектора, а може, сліди розрухи було вирішено в такий спосіб зберегти задля історичної пам'яті, скажімо. Вцілілі вітрини виблискували вимитим склом, а ті, з яких скло осипалося, були оздоблені білбордами, неонем і слугували входом до споживацьких

оаз. Роздроблене скло так і лежало поруч, але кожен шматок був дбайливо відмитий і, повернений на властиве місце, кошовно іскрився на сонці.

Словом, дивне то було місто.

Я йшов незнайомими вулицями, намагаючись не надто віддалятися від вокзалу, теж, зрештою, вщент зруйнованого.

Попри все, попри всі ці уламки й руїни загалом складалося враження доглянутості й ситості, притаманних справжнім європейським центрам. Йшла жвава торгівля, рясніло від реклам, і радісні мешканці дефілювали з виглядом якоїсь аж надмірної гідності.

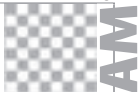
Я поміняв долари в обмінному пункті без даху й вікон, купив зубрівку в супермаркеті, від якого залишився один фундамент, і подався шукати в'єтнамців.

Проходячи однією вулицею, помітив якесь пожвавлення. Підійшовши ближче, зрозумів, у чому справа. Там, на цілком збереженій бруківці лежали:

здохлий щур; гігантський, просто-таки гігантський білий арктичний вовк, прохромлений відповідних розмірів дерев'яним мечем; опудало кабана.

Найбільшу цікавість, зрозуміло, викликав вовк – коло нього зупинялися сім'ї з дітьми, спалахували лампи фотоапаратів і товклися продавці сувенірів.

В'єтнамців і сліду не було.

Тоді я подумав про Макдональд, бо грошей на дорожку кнайпу навряд чи вистачило б. Але жовтого «М» ніде не було видно. Та й навряд чи пасував би цей логотип, наклеєцьканий захланними янкi без дотримання елементарної каліграфії, до випуцуваних, вицяцьканих, впорядкованих руїн, де на уламках цегли ще виднілося тавро «цiсарсько-королівський». До того ж етика швидкого харчування вимагала б якогось модерного павільйону, а це було б уже зовсім недоречно серед цієї розкоші фрагментарності.

На розі якогось майже не зруйнованого будинку зібрався гурт молоді. Можливо, це були байкери, бо я помітив новенький Harley Davidson, такий же неприродний тут, як і гіпотетичний Макдональд. Я відразу зрозумів, що це представники... ну... скажімо так... не вищих сил, ні... радше... реальної влади. Ясна річ, пройти повз них непоміченим мені не вдалося. Зав'язалася розмова. Всі мої скарби (нотатник, бритва, Загір) iще були при мені, тож я залишався таким же беззахисним і загроженим, як і в поїзді. Розмова точилася цілком дружелюбно, а дві дівчини тієї глянцевої вроди, яку тиражують ілюстровані журнали, навіть почали недвозначно загравати зі мною. Вони повели мене вгору сходами, які, починаючи з поверху десь так третього, пішли догори просто неба — стіни не збереглися. Дівчата хотіли показати мені вцілілу на одному з поверхів ванну. Ванна справді виявилася майже неушкодженою (хiба трохи облущилась емаль),

чисто вимитою, крани системи Hansa, як і все в цьому місті, вилискували на сонці, водогін функціонував бездоганно. Дівчата запропонували мені скупатися втрьох і почали напускати воду. Одна з них вийняла з сумочки різнокольорові кульки пахучого екстракту для купелі, інша почала стягати через голову легку сукенку. Сміючись, вони поводитися звабливо, щоб не сказати розпусно. Пропозиція прийняти ванну втрьох видалася мені такою спокусливою, що я перелякався й кинувся навтіки. Збігши сходами, що знову увійшли у тінь забудови, я вискочив на вулицю й погнав у бік вокзалу. Згори котився заливистий дівочий сміх. Ззаду погрозливо загарчав Harley Davidson, але переслідування не настало.

Я пробіг повз вовка, прохромленого мечем, повз супермаркет на фундаменті, повз обмінний пункт і вже потроху наближався до звалища, яке називалося вокзалом. Однак потрапив у плетиво якихось вуличок.

Це явно був той привокзальний лабіринт, у яких зазвичай губляться лохи-приїжджі й де точиться нелегальна торгівля, відбуваються кишенькові крадіжки, а на особливо упердливих чекають гадалки, наперсточники й фіктивні таксисти.

Ніхто на мене особливо не звертав уваги, але про те, щоб запитати дорогу, не могло бути й мови, тим більше що фенотипи перехожих гвалтовно змінювалися в бік якоїсь

